

долу, търкаляха се като топки нѣколко десетки метра, ставаха и пакъ продължаваха да пълзятъ. Тѣ пълзяха цѣли часове, а върхътъ все не се стигаше. Слѣдъ всѣка минута пѣтеката ставаше по-стрѣмна и движението по-трудно и убийствено. Ржцѣтъ и лицата на всички бѣха издраскани отъ дракитѣ и окървавени. Охканията и въздишкитѣ зечестиха и отчаяние обхвана всички. Най-сетнѣ, слѣдъ непоносими мъжки стигнахме върхътъ на планината къмъ 1 часа слѣдъ полунощъ. Той бѣше обрасълъ съ гжста букова гора. Тукъ снѣгътъ бѣше още по-дълбокъ. Вѣтъръ пищѣше съ бѣсъ, вдигаше снѣга отъ върха и го сриваше на цѣли облаци въ дълбочинитѣ. Съобщи се, че тукъ дружината ще ношува. Постави се охрана и се даде разрѣшение да се накладятъ огньове. Но какъ се кладе огънь въ тая виелица? Всички опити за тая цѣль останаха напразни. Да се накладе огънь бѣше невъзможно, но за българския войникъ невъзможни работи нѣма. Той е прѣдвидливъ и съобразителенъ. Още отъ миналия день нѣкои войници прѣвързали на раницитѣ си сѣно и сухи клечки. Сега тѣ подпалили сѣното и клечкитѣ и ненадѣйно единъ огънь буйно пламна и запращѣ. Слаба надѣжда огрѣ войнишкитѣ сърца. Тѣ се заловиха на работа. Едни ровѣха снѣга, други търсѣха дървца и скоро изъ гората запушиха стотици огньове, край които войницитѣ, насѣдали по дебелия снѣгъ, близко се свиваха. Ала отчаянието скоро пакъ ги завладѣ. По причина на виелицата и силния студъ, огньоветѣ мъждѣха съвсѣмъ слабо и не даваха топлина. Виелицата смрази потнитѣ имъ гърбове. Тѣ слагаха обущата си върху огньоветѣ, ала щомъ ги махнеха тѣ пакъ замръзваха. Тогавя тѣ скачаха и цѣли треперящи тичаха изъ снѣга за да се стоплятъ, но и това не помагаше. Ржцѣтъ имъ лепнѣха о пушкитѣ, а наоколо камънитѣ и дърветата се пукаха отъ студъ. Минутитѣ течеха бавно като часове. Нощта бѣше ужасно мъчителна. Тя ни се видѣ по-дълга отъ година. Най-сетнѣ дочакахме нейния край. Тамъ на изтокъ прѣзъ голитѣ клонове на дърветата се показва дългоочакваната отъ всички зора. Войницитѣ напустанаха мъжделивитѣ огньове и се раздвижиха. Слѣдъ